

§ 1. Przy urządzaniu nowych kotłowni dla kotłów, używanych na lądzie, przynajmniej jedno wyjście z kotłowni powinno mieć drzwi na zewnątrz budynku otwierające się bezpośrednio na wolną przestrzeń, nie pokrytą ani sufitem lub sklepieniem bądź dachem. Jedynie przy kotłowniach urządzanych pod poziomem ziemi, wyjście z kotłowni może być obudowane, musi być jednak oddzielne i prowadzić bezpośrednio na wolną przestrzeń. Drzwi kotłowni nie mogą zamykać się na klamki.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1922 roku.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

462.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 2 czerwca 1922 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu do ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 roku o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. r. 1922 № 35 poz. 299) zarządza się co następuje:

§ 1. Wytwarzanie w kraju i sprowadzanie z zagranicy napojów alkoholowych, zawierających ponad 45% alkoholu jest wzbronione. Ograniczenie to nie dotyczy wyrobu spirytusu w ogólności i wytwarzania wyższo-procentowych napojów alkoholowych, przeznaczonych na eksport.

Piwo, zawierające do 2,5% alkoholu, co powinno być zaznaczone przez producenta na naczyniu, w którym wypuszcza się je w handel (antałek, butelka i t. p.), nie podlega ograniczeniom ustawy.

Przez fuzle w znaczeniu artykułu 3 ustawy rozumieć należy produkty, otrzymane przy destylacji spirytusu surowego, wypędzonego z materiałów zbożowych, okopowych i melasy, zawarte w destylacie jako domieszka obok spirytusu etylowego.

§ 2. Całkowity zakaz sprzedawania i podawania napojów alkoholowych, oprócz wypadków, wymienionych w art. 7 ustawy, może nastąpić w danej gminie na zasadzie głosowania powszechnego. Głosowanie odbywa się na zasadach, obowiązujących przy wyborach do Sejmu. Głosowanie odbywa się na podstawie ostatnich list wyborczych do Sejmu. Zaskarżenie uchwały odbywa się w trybie, przewidzianym przez ustawę o wyborach do Sejmu.

§ 3. O liczbie i rozmieszczeniu miejsc wyszynku i detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych decyduje właściwa komisja do walki z alkoholizmem (§§ 8, 9 i 10 niniejszego rozporządzenia). Udzielanie koncesji na wyszynk, lub sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych należy do kompetencji Ministerstwa Skarbu (w województwach: krakowskim, lwowskim, stanisławowskim i tarnopolskim — do kompetencji Mi-

nisterstwa Przemysłu i Handlu, w województwach pomorskim i poznańskim według dotychczas obowiązujących ustaw).

§ 4. Konsumentem, w rozumieniu ustawy, jest każdy kupujący czy to dla spożycia na miejscu, czy też dla spożycia w domu.

§ 5. Koncesje na wyszynk lub sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych dla zakładów, wyszczególnionych w art. 7 ustawy punkty a), b), c), d), h), jako wygasłe z dn. 1 stycznia 1921 r., przedłużane być nie mogą.

§ 6. Wydawanie zarządzeń, wymienionych w art. 7 ustawy punkty e—1) i g), należy do władzy administracyjnej I instancji, a wymienionych w punkcie e—2), do władzy administracyjnej II instancji.

§ 7. Za niedozwoloną sprzedaż lub podawanie napojów alkoholowych właściciel zakładu odpowiada zawsze, personel pozostały tylko wtedy, gdy bezpośrednio przyczynił się do sprzedaży nielegalnej.

Postanowienia przedostatniego ustępu art. 7 ustawy mają zastosowanie w wypadkach wyraźnego i widocznego dla otoczenia stanu nietrzeźwości ewentualnie stwierdzonego przez lekarza.

Karze za doprowadzenie kogokolwiek do stanu nietrzeźwości podlega ten, kto go świadomie do tego stanu doprowadził.

Władze administracyjne, nakładające karę za powtórne przekroczenie niniejszej ustawy, zawiadamiają o tem właściwe władze skarbowe w celu zastosowania przepisu ustępu 3 art. 8 ustawy o cofnięciu koncesji.

Na zasadzie art. 9 ustawy karom, wyszczególnionym w art. 8 ustawy, podlegają po za właścicielem, względnie zarządcą i służbą, również ci wszyscy, którzy obchodzą przepisy ustawy przez spożywanie przyniesionych ze sobą napojów alkoholowych w miejscu i czasie zabronionym przez przepisy ustawy.

§ 8. Przy władzach administracyjnych I i II instancji ustanawia się komisje do walki z alkoholizmem, w których skład wchodzi: przedstawiciel władzy administracyjnej lub jego zastępca jako przewodniczący, przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia Publicznego, przedstawiciel Ministerstwa Skarbu, 2 przedstawiciele samorządu (Sejmiku powiatowego względnie Rady powiatowej, Rady miejskiej w miastach wydzielonych) oraz 2 przedstawiciele organizacji społecznych, mających na celu walkę z alkoholizmem, ewentualnie zrzeszeń oświatowych lub współdzielczych.

§ 9. Do zakresu kompetencji komisji wchodzi:

- a) określenie liczby i rozmieszczenia miejsc sprzedaży detalicznej oraz wyszynku napojów alkoholowych (za podstawę obliczeń bierze się ludność całego powiatu, względnie miasta wydzielonego);
- b) opinjowanie w sprawie kar administracyjnych. Orzeczenie karne władzy administracyjnej może nastąpić jedynie po otrzymaniu opinii komisji, przyczem opinia komisji w dosłownym odpisie winna być dołączona do rejestru karnego;

c) wyznaczenie delegatów swoich dla kontroli wykonywania przepisów ustawy oraz rozporządzeń, na ich podstawie wydanych.

§ 10. Komisje do walki z alkoholizmem przy władzach adm. II instancji są instytucjami nadzorczymi dla komisji przy władzach adm. I instancji oraz instancją odwoławczą dla orzeczeń komisji przy władzach adm. I instancji.

Ostateczna decyzja w każdym razie należy do Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Przy wykonywaniu swych czynności członkom komisji służą prawa urzędników państwowych.

§ 11. Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia ulegają karom, przewidzianym w art. 8 ustawy o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych.

§ 12. Regulamin dla komisji do walki z alkoholizmem wydaje Minister Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie wykonawcze z dn. 16 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 98, poz. 650).

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko

Minister Spraw Wewnętrznych:

Kamiński

Minister Skarbu:

Michalski

463.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 17 czerwca 1922 r.

w przedmiocie likwidacji Izb Lekarskich we Lwowie i Krakowie.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich (Dz. U. R. P. № 105 poz. 763) zarządza się co następuje:

§ 1. Izbę Lekarską we Lwowie i Izbę Lekarską w Krakowie, istniejące w myśl austriackiej ustawy z dnia 27 grudnia 1891 r. (austr. Dz. U. P. № 6) i rozporządzenia b. Namiestnictwa Galicyjskiego z dnia 9 czerwca 1893 r. (Dz. U. Kr. № 31) stawia się w stan likwidacji.

§ 2. Dla dokonania likwidacji wymienionych w § 1 Izb Lekarskich ustanawia się dla każdej z nich komisarza. Zadaniem komisarza dla likwidacji jest:

- 1) objąć zarząd majątku Izby,
- 2) przeprowadzić likwidację Izby i przekazać akta i majątek zlikwidowanej Izby nowej Izbie Lekarskiej lwowskiej, względnie Izbie Lekarskiej krakowskiej, utworzonym rozporządzeniem Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 15 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 41 poz. 353) w przedmiocie utworzenia Izb Lekarskich.

§ 3. Komisarz dla likwidacji Izby czynnym będzie aż do przeprowadzenia przez Rady Izb Lekarskich lwowskiej i krakowskiej pierwszych wyborów do zarządu (Wydziału wykonawczego) Izby, któremu komisarz dla likwidacji odda akta i majątek Izby zlikwidowanej.

§ 4. Od zarządzeń komisarza dla likwidacji przysługuje prawo odwołania się w przeciągu dni 14-tu do Ministra Zdrowia Publicznego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko

464.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19 czerwca 1922 r.

o zwinięciu kas skarbowych, istniejących poza siedzibą inspektoratów skarbowych w Małopolsce.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwiija się istniejące poza siedzibą inspektoratów skarbowych następujące kasy skarbowe w Małopolsce:

a) w okręgu izby skarbowej we Lwowie z dniem 1 lipca 1922 r. w miejscowościach: Sołotwina, Kozowa, Dynów, Bircza, Roźniatów, Medenice, Janów, Pruchnik, Sieniawa, Krakowiec, Sokółów, Baligród, Lutowiska, Ulanów, Jabłonów, Dubiecko, Niżankowice, Gliniany, Łopatyn, Komarno, Głogów, Bukowsko, Grzymałów, Podwołoczyska, Starasól, Mikulince, Ottynia, Borynia, Tłuste, Olesko, Kulików,

b) w okręgu izby skarbowej w Krakowie z dniem 1 sierpnia 1922 r. w miejscowościach: Biecz, Brzostek, Ciężkowice, Jaworzno, Liszki, Niepołomice, Tuchów, Wiśnicz, Wojnicz, Zabno.

§ 2. Agendy zwiniętych niniejszem kas przechodzą na kasy skarbowe, istniejące w siedzibie właściwego inspektoratu skarbowego.

Minister Skarbu:

Michalski

465.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 20 czerwca 1922 r.

o podziale wagonów przy przewozie węgla kamiennego z kopalni zagłębi Dąbrowskiego i Krakowskiego.

Na mocy dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, бага-